Kui laps saab hästi õppetud,
Siis moista on jo ärra peast,
Et ta siis ellab ilmas heast.

So holeks jágo ööd ja päwad
Oh helde Jummal! Keik ma-ilm,
Et rahwas sinno heldust näwad,
Kui kaitseb meid So pühha silm:
Oh kisso keiki hädda seest
Ja hoia katko, nálja eest!

Oh rahwas! rahwas! armas rahwas!
Miks armastad sa kurjust weel?
Oh olle palwel' aggar, wahwas,
Ni kunni ellad ello teel
Ja mõtle Loja seätud wiit,
Woiks äkkiste sind niita siit!

Suurt hädda on kül rahwas näinud,
Kus mõnda waewas hirmus nälg!
Ja kellel' se on mõda läinud
Sell' muljub weel se wanna wõlg:
Siis anna rõõmsa aasta nüüd,
Ka andeks meie patto süüd!!

Ellawalt mahha maetud.

Sest on jubba mõnni hea aasta mõda läinud, kui üks mees „Manderlais" ommale nore naese wõttis. Temma olli wägga rikkas ja nenda ellasid nemmad ühhe aasta rõmo sees ja armastasid teine teist süddamest; agga Jummala teed ja innimesse ello päwade arro, on meie eest warjule pandud. Nenda olli ka luggu siin. Mees jäi äkkiste haigeks ja surri. Temma noor naene, kes tännaseks ja hoomseks olli mahha tullemas, olli jubba wodis haige ja temma emma walwas temma jures, ning katsus sedda asja tütre eest weel sallajas hoida, ja ütles iggakord, tütre küsimisse peäle, et mees parremaks saab. Mees maeti jubba mahha. Ühhel päwal pärrast selle, kui mees olli maetud, olli emma wodi eest korraks ärra läinud ja kui tüddar sedda näggi, kargas wodist wälja ja läks meest waatma; agga meest ei olnud ennam wodis! ja keigist